

Kako dojšo je tam sedel, sam si vredil počutju, vzel klobuk in streljal. Nekateri je začakal iz sosedstva srečo otrokov jok in bilo mu je, kot da se podira nina nad njegovo glavo. Skočil je pokoncu, vzel klobuk in streljal.

Kako hkrat um je drvil skozi vse učitev, povsed mu je sledil jok in dolgača otroka. Pa je videl okrog sobe moščico ljudi, ki razločili in nosili senčno obrazo. Vse se je mesalo v uskovi glavi; nobena misel ni ostala na svojem mestu, vse so se vrtili v krog in delajo velike skoke.

Konečno se je snasel po dolgem blidku semčinu, sam ni vedel kako in kdeš, v Lazecu.

Vse izmučen in onemogoč se je vrzel na blidko somjo z vročo glavo in ležal ondri prav do vedenja.

Kateri je pribil milim vojak, stopil bliže k njemu in mu pomagal vstaniti; ko pa je videl, da je bolan, ga je posadil na bližnjo klop in odhitek po vozniški.

Nekako čez eno uro se je vrnil, posajal Mihaela, da je stopil v voz, se je svrhnuli in zlet, ki mu ga je dal za trud. Ne dolgo potem je Mihael že letel na posteli v svojem stanovanju.

Njegovo telo je treptalo in se treslo zaradi, njegova glava je bila vroča kot ogrom.

Njegov stražni od strahu ni vedel, kaj ne žene; zato je pritekel po mene, da sem se takoj odpeljal z njim vsež in nasel Mihaela v popolni mirisalni vročini.

Mike onega tedna, ko je že obupal, da jo bo kažel videti, dvanajstnovečna imenadžerica utrujenost in prehlašenje — vse to ga je spravilo v ta polodal.

Takoj sem hitel k dr. M., imel je bil daleč na okrog znano, in ga nasel nizancino doma.

Prispel sem ga s seboj.

Njegova močna in izkušenca zdravila mi sta Mihaela kmalu ozdravila. Še trajajo dne ga je postila mračna. Samo vendar še ni smel. Šeče čez teden da sem sobjo zapustil.

Cesa je imel total, dovolj za prenisičevanje in njegov sklep je bil neomejeno.

Dusi ni postal okoličič, ki so ajeno snoro spremilevale, je bil vendar popolno preverjen, da so bile samo mudrost in neizkušenost temu krive, ne pa pokvarjenc.

Sprevidel je, da brez nje ne more živeti, da bi bilo tako življeno zajet v celotnu življenje brez kakrškega namenja, tretja vrnakega cveta.

Oni nejni angelček, ki ga je dolgo tako vamemiral, je sedaj stegal svoje ročice proti njemu. V duhu ga je že pritiskal s svoje arce in odd njegove matere so ga pogledovali z na izrekivo hvalomnostjo in ljubezijo.

Santuoč je takih slikah se je občel in odpeljal v "Fretzo ulico."

Ko je žel po stopnicah navzgor, je zazidal v drugom "nadzadru" ne-naučno-vipitje.

Jeret sira neke gospo, toda take, ki vredno prav glasno gospodinji, krik zdravljave prenaseljic ljudi, udarci blidki, vse to mu je domelo in aho.

Kor niskar ni mogel razumeti, kaj vse in pomeni, tu, kjer je bilo že pred vratom vse tako tihlo, je hitel po vremenskih navzgor.

Zgoraj je debela gospa dajala svoja povestja. Vsa vrata so bila na streljajoči, in miza, stoli in zože so stale pred sobo, kot da hodoča vse vsak dan odijet iz blide.

"Kaj pomeni vse to?" vprašaja Mihael prestrašen.

"Ali milostljivi gospod nimajo oči, da bi spreviedeli, kaj vse to pomeni?" je odgovorila debela gospa. "Pohlatro nujno vse, ki ga moram spregjeti od teh ljudi, mestno stanarine. Stroški imam to ropotilo, družega itak ne morem storiti. Kaj pa naj podam?"

"Torej ne stanjte več tukaj! Ali so ne preselili?" je vprašal Mihael in se sedeł na stol, ker je ščutil, da ga more komaj nosijo.

"Kaj, preselili?" je odgovorila gospa. "Oči ti v Varšavi."

In še je videla, da je Mihael prebolel, je nadaljeval:

"Moja častna beseda! Tako je! Kaj vam na ţet?"

"Kam ne so odšli?" je prassel s komaj silnjenim glasom.

"Kaj ja nem, milostivi gospod?"

Mihail je razmišljal celo stvar, plaval gospodinji peto goldinarjev, ki jih je bilo dolgoval major. Nato je učenil vse polnično nazaj znesti, kakov je bilo in je najel stanovanje za dva meseca.

Ko so Mihi delavci gotovi, je prosili gospodinjo, naj gre z njim v sobo. Tu se je vedel in moral že dolgo prenisičevati, kaj jo sploh naj vpraša. Njegova obraz je bil bleč, njegove ustnice so trepetale in njegove roke so se trele. Vsak trosotek se je grabil za lase ali za čelo ali za sence. Tako je sedel tu in mokal.

Gospodinja ga je dolgo gledala. Nasledil je se nasmejihala, kakor da je uradil vsekrat.

"Ali te van! Tudi vam še nečaj dobitju milostljivi gospod! To je pač stolno! Toda, kaj je sedaj začeti? Če zamerite all ne, vse donar je Izgubljen; kajti nihče ne ve, kam so odpotovali!"

Pred vremi dnevi se je od tu odpeljal Živiljenki voz, pobral so svoje stvari, niso pa so prepustili to ropotilo za dol.

Stari major je jokal kot otrok in njega kompolica je zavila nežno očesica in se kot mitvec bleča vseča po vse.

"Ali milostljivi gospod! Kak angel vam je bila ta nedolžna gospodica, katera je bila svedka in medprincem s kriščem.

Mihael je urao skodil in voda ji ne ga, nista, lot je od tega, nisti bog, kasko, coper, sreča in zdravja.

Kakov princobla je negovala svoje dečete in da je imela samo postume, kaj bi pri ujeti vendar vse tako smrko v redu!"

"Kaj se imenuje major?" je v pravšč napovedal Mihael.

"Niti toga ne veste, gospod! In vendar ste jim poselili denarja in ste sedaj plačali petsto goldinarjev za nj."

To gospodini nikakor ni šlo v račun. Po raznih ovinkih je Mihael na vendarjev izvedel, da se je major imenoval Jakob pl. Gr...

Kdo je bil nizvredneč, ki je zlorabil zaupanje mlade gospice in ki je bil varok vsej nesreči, o tem mu ni vedela gospodinja prav nesesar podvetati.

Tega celo njen oče ci vedel, čeprav je dolgo mučil in celo pratepal, da bi mu povedala jame zapečljiva.

Mihail je globoko vdrljen in si pokrival obraz s rokama. Gospodinja ga je gledala majave z glavo in kemi si mislila:

"To mora biti v resnicu gospodaren moč! Kako mu je sedaj žal njegovih goldinarjev!"

Nazadnje je Mihael vendar vstal in jo odslovil. Ko je bil sam, je vredil vse kakor je bilo poprej. Ko je še pogledal v morda ne naišel kakega sledu, kak lisič ali kakso pisemce, je vse skrbno zaprl in odšel, ker nikačesar niente.

Približno čas dve ur se je vrnil na svoj dom. Na stopnicah ga je prestreljalo slabuk in mu izročilo pismo, ki ga je prinesel nek veteran od M. vojske karščkega urada. Hlastno je zagrabljeval pismo, je odpri in našel tele besede:

"Vedela sem, da se boste prisli. Da si danes mislim na Vaše plemenito srce in Vašo naklonjenost do mene, ne zamerim Vam pa, da ste me prepustili moji usodi. Šečim sama, da bi ne bila vredna žrtve, ki ste jo hoteli darovati meni s tem, da bi omadavali svoje ime z mojo smrto in bi pokrili mojo sramoto s svojo častjo. To bi bila naslanjeno plačilo za kazeno zahtevajoče dejanje."

Ko je pravil moj kolega, je šel vratno Mihael mimo cagu, obstajal pa je pred njo klopi, zri zamajščen v njej in šel zopet dalje.

Nisem se mogel vzdržati globokega sočutja in sočka mi je stopila v oči. Ko je moj spremjevalec to zapazil, se je nasmehnil in pripravoval dalje:

"Ko je Mihael spremljal svojo Matko, žal je najboljši izraz vsake nezreklikeve arče kakor tudi vsake bolesti! V smrti se najoditevno razvedava božja vsemogučnost."

Društvo je stopil šeči, zrak dobro njenega.

"Vedela sem, da se boste prisli. Da si danes mislim na Vaše plemenito srce in Vašo naklonjenost do mene, ne zamerim Vam pa, da ste me prepustili moji usodi. Šečim sama, da bi ne bila vredna žrtve, ki ste jo hoteli darovati meni s tem, da bi omadavali svoje ime z mojo smrto in bi pokrili mojo sramoto s svojo častjo. To bi bila naslanjeno plačilo za kazeno zahtevajoče dejanje."

Ko je pravil moj kolega, je šel vratno Mihael mimo cagu, obstajal pa je pred njo klopi, zri zamajščen v njej in šel zopet dalje.

Nisem se mogel vzdržati globokega sočutja in sočka mi je stopila v oči. Ko je moj spremjevalec to zapazil, se je nasmehnil in pripravoval dalje:

"Ko je Mihael spremljal svojo Matko, žal je najboljši izraz vsake nezreklikeve arče kakor tudi vsake bolesti! V smrti se najoditevno razvedava božja vsemogučnost."

Društvo je stopil šeči, zrak dobro njenega.

"Vedela sem, da se boste prisli. Da si danes mislim na Vaše plemenito srce in Vašo naklonjenost do mene, ne zamerim Vam pa, da ste me prepustili moji usodi. Šečim sama, da bi ne bila vredna žrtve, ki ste jo hoteli darovati meni s tem, da bi omadavali svoje ime z mojo smrto in bi pokrili mojo sramoto s svojo častjo. To bi bila naslanjeno plačilo za kazeno zahtevajoče dejanje."

Ko je pravil moj kolega, je šel vratno Mihael mimo cagu, obstajal pa je pred njo klopi, zri zamajščen v njej in šel zopet dalje.

Nisem se mogel vzdržati globokega sočutja in sočka mi je stopila v oči. Ko je moj spremjevalec to zapazil, se je nasmehnil in pripravoval dalje:

"Ko je Mihael spremljal svojo Matko, žal je najboljši izraz vsake nezreklikeve arče kakor tudi vsake bolesti! V smrti se najoditevno razvedava božja vsemogučnost."

Društvo je stopil šeči, zrak dobro njenega.

"Vedela sem, da se boste prisli. Da si danes mislim na Vaše plemenito srce in Vašo naklonjenost do mene, ne zamerim Vam pa, da ste me prepustili moji usodi. Šečim sama, da bi ne bila vredna žrtve, ki ste jo hoteli darovati meni s tem, da bi omadavali svoje ime z mojo smrto in bi pokrili mojo sramoto s svojo častjo. To bi bila naslanjeno plačilo za kazeno zahtevajoče dejanje."

Ko je pravil moj kolega, je šel vratno Mihael mimo cagu, obstajal pa je pred njo klopi, zri zamajščen v njej in šel zopet dalje.

Nisem se mogel vzdržati globokega sočutja in sočka mi je stopila v oči. Ko je moj spremjevalec to zapazil, se je nasmehnil in pripravoval dalje:

"Ko je Mihael spremljal svojo Matko, žal je najboljši izraz vsake nezreklikeve arče kakor tudi vsake bolesti! V smrti se najoditevno razvedava božja vsemogučnost."

Društvo je stopil šeči, zrak dobro njenega.

"Vedela sem, da se boste prisli. Da si danes mislim na Vaše plemenito srce in Vašo naklonjenost do mene, ne zamerim Vam pa, da ste me prepustili moji usodi. Šečim sama, da bi ne bila vredna žrtve, ki ste jo hoteli darovati meni s tem, da bi omadavali svoje ime z mojo smrto in bi pokrili mojo sramoto s svojo častjo. To bi bila naslanjeno plačilo za kazeno zahtevajoče dejanje."

Ko je pravil moj kolega, je šel vratno Mihael mimo cagu, obstajal pa je pred njo klopi, zri zamajščen v njej in šel zopet dalje.

Nisem se mogel vzdržati globokega sočutja in sočka mi je stopila v oči. Ko je moj spremjevalec to zapazil, se je nasmehnil in pripravoval dalje:

"Ko je Mihael spremljal svojo Matko, žal je najboljši izraz vsake nezreklikeve arče kakor tudi vsake bolesti! V smrti se najoditevno razvedava božja vsemogučnost."

Društvo je stopil šeči, zrak dobro njenega.

"Vedela sem, da se boste prisli. Da si danes mislim na Vaše plemenito srce in Vašo naklonjenost do mene, ne zamerim Vam pa, da ste me prepustili moji usodi. Šečim sama, da bi ne bila vredna žrtve, ki ste jo hoteli darovati meni s tem, da bi omadavali svoje ime z mojo smrto in bi pokrili mojo sramoto s svojo častjo. To bi bila naslanjeno plačilo za kazeno zahtevajoče dejanje."

Ko je pravil moj kolega, je šel vratno Mihael mimo cagu, obstajal pa je pred njo klopi, zri zamajščen v njej in šel zopet dalje.

Nisem se mogel vzdržati globokega sočutja in sočka mi je stopila v oči. Ko je moj spremjevalec to zapazil, se je nasmehnil in pripravoval dalje:

"Ko je Mihael spremljal svojo Matko, žal je najboljši izraz vsake nezreklikeve arče kakor tudi vsake bolesti! V smrti se najoditevno razvedava božja vsemogučnost."

Društvo je stopil šeči, zrak dobro njenega.

"Vedela sem, da se boste prisli. Da si danes mislim na Vaše plemenito srce in Vašo naklonjenost do mene, ne zamerim Vam pa, da ste me prepustili moji usodi. Šečim sama, da bi ne bila vredna žrtve, ki ste jo hoteli darovati meni s tem, da bi omadavali svoje ime z mojo smrto in bi pokrili mojo sramoto s svojo častjo. To bi bila naslanjeno plačilo za kazeno zahtevajoče dejanje."

Ko je pravil moj kolega, je šel vratno Mihael mimo cagu, obstajal pa je pred njo klopi, zri zamajščen v njej in šel zopet dalje.

Nisem se mogel vzdržati globokega sočutja in sočka mi je stopila v oči. Ko je moj spremjevalec to zapazil, se je nasmehnil in pripravoval dalje:

"Ko je Mihael spremljal svojo Matko, žal je najboljši izraz vsake nezreklikeve arče kakor tudi vsake bolesti! V smrti se najoditevno razvedava božja vsemogučnost."

Društvo je stopil šeči, zrak dobro njenega.

"Vedela sem, da se boste prisli. Da si danes mislim na Vaše plemenito srce in Vašo naklonjenost do mene, ne zamerim Vam pa, da ste me prepustili moji usodi. Šečim sama, da bi ne bila vredna žrtve, ki ste jo hoteli darovati meni s tem, da bi omadavali svoje ime z mojo smrto in bi pokrili mojo sramoto s svojo častjo. To bi bila naslanjeno plačilo za kazeno zahtevajoče dejanje."

Ko je pravil moj kolega, je š